

WSOY

ASIOITA
JOISTA
EN
TIENNYT
PITÄVÄNI

ANNUKKA SALAMA

ANNUKKA SALAMA

ASIOITA
JOISTA
EN
TIENNYT
PITÄVÄNI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Kiitos WSOY:n kirjallisuussäätiö, Taiteen edistämiskeskus ja Suomen Kulttuurirahaston Pirkanmaan rahasto.

© Annukka Salama ja WSOY 2024
ISBN 978-951-0-50949-4
Werner Söderström Osakeyhtiö
Painettu EU:ssa

Paulle
The Real Glitter Empress

SOITTOLISTA:

Smalltown Boy

Bronski Beat

Self Control

Laura Branigan

Nancy Boy

Placebo

Cheri Cheri Lady

Modern Talking

Instant Crush

Daft Punk feat. Julian Casablancas

Alone

Heart

Enjoy the Silence

Depeche Mode

Running Up That Hill

Placebo

Time After Time

Cindy Lauper

(I just) Died In Your Arms

Cutting Crew

Heaven Is A Place On Earth

Belinda Carlisle

Heart Of Glass

Blondie

Young And Beautiful

Lana Del Rey

Sweet Child O' Mine

Guns N' Roses

Skannaa minut:

Whatever you do,
don't reveal all your techniques
in a Youtube video,
you fool,
you moron.

Sun Tsu, The Art of War

– Technoblade (1999–2022)

ASIOITA JOISTA EN TIENNYT PITÄVÄNI:

Mikki Hiiri -kellot

Fazerin sininen, Fiskarsin sakset, Hackmanin kattilat, Hartwallin virvokkeet ja Sinclairin arvokellot. Suomen tunnetuimpia tuotteita. Suomen tunnetuimpia sukuja.

Naputtelen perintörannekelloni naarmuuntumatonta safiirilasia. Taulussa lukee sukunimeni kultaisen tiimalasilogon alla. Viisarit näyttävät kymmentä yli yhdeksää illalla ja haluaisin nukkumaan. Olen panikoinut koulun alkua niin paljon, etten jaksaisi tehdä mitään muuta kuin tuttavuutta uuden sänky-ni kanssa tässä Suomen väsyneimmässä residenssiasunnossa.

Notkun kynnyksellä Meilahden Vanhan Pappilan keittiössä, joka on sisustettu kuin Artekin pop up -myymälä. Paikka ei tunnu kodilta, vaikka olen asunut täällä jo kolme kuukautta. Nojaan kaksin käsin karmiin ja rummutan puulistaa sormillani. Äiti kääntää katseensa minuun. Hänen hymynsä putoaa ja suu puristuu viivaksi.

Olen luuseri. Kysy keneltä tahansa täällä. Se on kiveen hattu fakta: yhtä ennustettavissa kuin että osake on ostetta-
va viimeistään yhtiökokouspäivänä, jos haluaa nostaa osinkoa.

"Konstantin", äiti sanoo. "Mitä ihmettä sulla on ylläsi?"

Minähän sanoin.

Diana naurahtaa keventääkseen tunnelmaa. "Jäbä käyttää rannekelloja, jotka on arvokkaampia kuin presidentin vuosipalkka ja kuljet silti rikkinäisissä verkkareissa."

Muljautan silmiä ystävälleni. "Voitteko te jatkaa huomenna? Mun on pakko päästä nukkumaan."

"Kyllä sä voit mennä nukkumaan, vaikka Diana on täällä", isä sanoo ja syö tornillaan Dianan hevosen. Vintage shakkilaudan marmori kiiltää designlampujen valossa.

"Mulla on eka koulupäivä huomenna", huokaisen. "Oon nukkunut pitkään liian vähän."

"Onko se Dianan vika?" mutsi kysyy.

"Ei tietenkään", vastaan ja pyörittelen rannekelloani. Yritän saada sen irti ihostani, joka on nihkeä hiestä.

Äidin teekuppi kolahtaa pöytälevyyn. "Minun taloni. Minä päätän."

"Ei tää ole sun talosi. Vaan seurakunnan." On täsmennettävä: olen näsäviisas luuseri. Se on lopputulema, kun varjot sisälläni alkavat painaa liikaa. Ulos purkautuu nenäkästä hiilidioksidia. Soluhengitykseni toimii niin.

Äiti heilauttaa kättään. "Seurakunta päättää. Diana voi jäädä pelin loppuun."

"Sekö sua on valvottanut?" Diana kysyy. "Koulun alku?"

Nyökkään.

"Sulla tulee olemaan hauska päivä", hän lohduttaa. "Se tuntuu vaan jännältä mennä paikkaan, jossa ei tunne ketään."

"Niin mä en tunne ketään, mutta kaikki tuntee mut", mutisen. "Jipii."

En tiedä miltä minusta itsestäni tuntuisi tavata herra Ferrari tai joku Mr. Rolex. Kai se on outoa, kun on sukunimi, jonka koko maailma tuntee. Ehkä minunkin ääneni värisisi.

Toisaalta, ei minua Dianankaan seurassa jännitä.

”Älä pureskele kynsiäsi”, äiti tuhahtaa. ”Aikuinen mies.”

Pudotan käteni, joka on hakeutunut automaattisesti huulilleni. Näsäviisas luuseri sisälläni haluaisi huomauttaa, että lain mukaan 17-vuotias on vielä lapsi, ei aikuinen mies. Olen hiljaa.

”Minä näin von Haartmanin eilen Pörssipalatsissa”, isä sanoo ja siirtää sotilastaan.

Kulmani nousevat hiusrajaa kohti. ”Sä tapasit mun tulevan rehtorin? Sinclair Capitalin tiloissa?”

Isä nyökkää.

”Miten ihmeessä?”

”Koska kutsuin hänet sinne.”

Nostan kämmenen otsalleni ja annan sormien valua kasvojeni pitkin. ”Isä.”

”Oppilaskunnan puheenjohtajan vaalit on heti elokuussa: Sinä osallistut. Sinä panostat. Ja sinä voitat. Tästä ei keskustella.”

Diana vilkaisee minua ja siirtää kuningatartaan. ”Shakki.”

”Miten isällesi vastataan?” isä murahtaa katsomatta minuun.

Puren huultani. ”Kyllä, isä.”

Kävelen huoneeseeni ja vedän verhot ikkunoiden eteen. Dianan nauru kuuluu seinän läpi. Olisimme hänen kanssaan match made in heaven, koska meillä on niin paljon yhteistä: molempien sukunimi on ylikansallinen brändi ja vanhemmamme ovat tekopyhiä idiootteja. Ne järjestävät yhdessä varainkeruutilaisuuksia ja hyväntekeväisyysgaloja näyttääseen hyvältä palstoilla, mutta puuhastelevat politiikassa ihan päinvastaista.

Dianan suku tekee helmiäisjauheita. Kun tapasin hänet ensimmäisen kerran 10-vuotiaana, hän peitti trampoliinin

smaragdinvihreällä askarteluhileellä. Hypimme molemmat siinä kunnes näytimme ihan Hulkilta. 18-vuotiaana Diana näyttää puolijumalattarelta, jolla on tosi kalliita käsilaukkuja ja temperamentti kuin paukkukaramellia.

Siksi hän on tajuttoman hyvä influensseri. Sen lisäksi, että hän on muoti-ikoni somessa, hän on myös kansainvälinen näyttösmalli. Sillä totta kai hän on sellainen. Hänen tileillään on satoja tuhansia seuraajia, ja hän saa niitä joka kerta lisää, kun kiusoittelemme toisiamme Twitterissä. Ystävyys on jostain syystä tunteita kuumentava. Ja kyllä minä tiedän, että Twitter on helkkarin X oikeasti, mutta aion deadnameta alustaa tasan yhtä pitkään, kun Elon Musk tekee samaa tyttäreleen. Kusipää.

Diana postaa tililleen niitä videoita, joissa avataan muotijuttuja paketeista vaaleanpunaiset rakennekynnet rapisten. Annoin hänelle Sinclairin rannekellon unboksattavaksi ja video sai kolmetoista miljoonaa näyttökertaa TikTokissa. Minä sain hyvin pitkän ja intensiivisen kielisuudelman. Siis sellaisen, jossa toinen työnnetään vartalolla seinää vasten ja sitten tunnetaan outoja kiepahduksia vatsassa ja varpaissa ja kaikkea sellaista. Paitsi minä en tunne. Olen sillä tavalla viallinen, vaikka Diana on täydellinen.

Olen silläkin tavalla viallinen, etten halua seurustella, vaikka siskoni oli kihloissa jo minun ikäisenä. Olemme Dianan kanssa ystäviä vain tietyillä etuuksilla.

Pudottelen vaatteeni lattialle ja käyn suihkussa. Sitten maahan sängyllä hiukset märkänä niin että tyyny kastuu ja tuijotan kattoa. Odotan, että ontto olo menisi pois. En ymmärrä mikä se on. Elämäni tuntuu Rubikin kuutiolta, jota ei koota koskaan.

Älyttömyyksiä, joita mutsi halusi minulta tänään: Että kävelisin niin, etteivät jalkaterät osoita ulospäin. Etten väittäisi

siskolleni vastaan, vaikka se arvosteli hiuksiani illallispöydässä. Etten rouskuttaisi syödessäni annokseeni kuuluvia tryffellastuja. Okei. Imeskelen ne siis märeksi ja nielaisen kokonaisena. Onnistuu.

On päiviä, jolloin tiedostan kaiken. Hengitykseni. Karheuden kurkussani. Miten usein minun tekisi mieli niiskauttaa nenääni, mutta en voi tehdä sitä. Miten lihakseni väsyvät, miten tekisi mieli antaa ryhdin pudota. Miten paitani kaulus painaa, mutta en voi avata nappia. Miten äitini katsoo minua ja sanoo: söisit siistimmin.

Toivon usein, että minut olisi adoptoitu Fort Lauderdaleissa asuvaan perheeseen, jonka suvulla ei ole jahteja eikä high-profile verkostoja. Miksi Florida? No koska haluaisin rullaluisella, ja siellä on kuulemma hyvät päällysteet. Hengailisin kavereiden kanssa, joiden sukunimet eivät tarkoita mitään. Vaatteeni olisivat aina hiekassa tai ruohossa, koska istuskelisimme niin paljon rannoilla ja puistoissa. Olisin poika, joka saa kulkea rikkinäisissä verkkareissa ja käyttää Disney Worldista ostettuja rannekelloja, joissa on Mikki Hiiren käsivarret viisareina.

Napsautan valon pois päältä ja yritän nukkua.

Aamuyöllä vilkaisen yöpöydälleni. Kukaan ei vihaa kelloja yhtä paljon kuin uniongelmainen ihminen. Meillä niitä kiduttavasti sykyttäviä helvetinkoneita on ympäri laatikoita, pöytiä ja seiniä. Aivan kuin irvailakseen niissä lukee jokaisessa vielä nimeni.

Neljä tuntia koulun alkuun ja olen edelleen hereillä.

ASIOITA JOISTA EN TIENNYT PITÄVÄNI:

Nilssonin kodinkoneet

Näprään lappuhaalarien olkainta. Lasten huudot kaikuvat suljetussa pihassa. Puiden lehdet heittävät jalkoihini tanssivia varjoja. Hypin nurmikolla, yritän olla astumatta niiden päälle.

Jotain tömähtää selkääni. Maahan on ilmestynyt omena. Kumarrun nostamaan sen. Pyyhin hiekat hihaani ja haukkaan hedelmää. Kuori napsahtaa kivasti. Omena on yhtä aikaa kirpeä ja makea.

Seuraava tömähtää reiteeni. Lapsi istuu puussa niin syvällä, että näen hänestä vain silmät. Kävelen lähemmäs ja ojennan käteni. Hän asettaa seuraavan omenan kämmenelleni.

Kiipeäisin lapsen luokse, mutta äiti on kieltänyt sellaisen leikkimisen, mikä sotkee vaatteet.

Kesti pitkään ennen kuin tajusin, että perheemme on reippaasti etuoikeutetumpi kuin kaikki muut. Isän puolen sukulaiseni ovat perijöitä ja äidin puoli akateemikkoja. Kaikki perhetuttumme ovat Sukuyritysten liiton kautta. En tiennyt

muunlaisesta elämästä ennen kuin minut laitettiin päiväkotiin. Äiti olisi halunnut, että olen kotona lastenhoitajan kanssa, mutta isä oli sitä mieltä, ettei sellainen eristäminen tee hyvää, jos minusta halutaan joskus johtaja. Vanhempani valitsivat yksityisen englanninkielisen päiväkodin, josta muistan vain sen, että siellä puhuttiin englantia, ja minulla oli siellä elämäni ainoa aito ystävä. En muista hänen nimeään enää, koska olin niin pieni. Muistan, että hän oli omituinen, mutta voi olla niinkin päin, että kaikki muut elämässäni ovat omituisia, ja hän oli ainoa tavallinen.

Enkä tarkoita etteikö Diana olisi aito ystäväni. Tiedän vain että muutan paskaksi kaiken hyvän, joka osuu tielleni. Tulen pilaamaan tämänkin suhteen ennen pitkää.

Mutta ensin pilaan ensimmäisen koulupäiväni.

Olen odottanut koko elämäni ajan jotakin. En vain tiedä mitä. Juuri nyt odotan, että päivä olisi jo ohi, vaikka on vasta aamu. Kaikki tietävät kenen poika olen. He tietävät, etten ole paikallinen, vaan muuttanut jostain Pörnävaltä Hornantuutin maakunnasta.

Ja äidin aatteet ovat yhtä kaukana todellisuudesta kuin minun kotini. Valitettavasti mutsin vakaumukset ovat saaneet myös enemmän julkisuutta kuin omani.

"Tää matka on niin lyhyt, että mä voisin kävellä", sanon. Vaihtelen painoani kiusaantuneena niin että käsintehdyt nahkaistuintimet narisevat. Tunnen oloni idiootiksi, kun kuljettajani kaartaa lukion pihaan.

"Ole hyvä vaan, nappula", Make vastaa. "Tulenko hakemaan?"

"Et helvetissä."

Make nauraa röhöttää ja säätää peruutuspeiliään. "Go get them, tiger."

Virnistän. Heikkouteni ovat ihmiset, jotka eivät pelkää sitä kuka olen. Toinen heikkouteni: olen kauhusta jäykkänä, kun joudun paikkaan, jossa en tunne kirjaimellisesti ketään.

Maseratin ovi pamahtaa takanani ja sora rahisee renkaiden alla, kun Make ajaa pois. Koulun piha sykkii jälleennäkemistä, uusia ystävyksiä ja tulevan vuoden kohelluksia. Kävelemällä väkijoukon läpi voi aistia, miten kuumana kaikki käyvät. Minä en käy sillä tavalla. Minun pitäisi kai nyrpistää nenääni kundeille, joilla on lippikset väärinpäin päässä ja mennä etsimään koulun perijät. Heitä on täällä varmasti, ei minua muuten juuri tähän opinahjoon olisi laitettu.

Kaveriporukoiden keskustelut hyytyvät, kun kuljen ohi. Öö, tämä on uutta. Tuijotetaanko minua kuin olisin kangastus, koska olen Diana Luvian kanssa niin rennoissa väleissä, että käytän hänestä somessa lempinimeä *Your Glittering Grace*? Vai koska minulla on valtakunnan varakkain isä ja noloin mutsi? Saan tuplavihat niskaani pelkästään hengittämällä.

Kaikki 17-vuotiaat häpeävät varmasti jossain määrin vanhempiaan, mutta minun tunteeni ovat ihan omaa luokkaansa. Fyysisesti nostan leukani pystyyn ja korjaan reppua olallani, mutta henkisesti olen polvillani maassa, pitelen mahaani ja kiljun. Jos joku kuittaa minulle sanallakin äidin työstä, en tule selviämään hengissä.

Ympäri pihaa sinkoilevat katseet osuvat suoraan hermo-keskukseen askelten tahdissa. Piiskanisku. Toinen. Ja kolmas. Silmäluomeni värähtelevät. *Luuseri. Luuseri. Luuseri.*

Ai mitä mutsi tarkalleen ottaen tekee? Edustusvaimon duunia, joka sopii Suomen seniileimmälle suvulle. Seurakunnan luottamustyön lisäksi hän väsäilee kaikenlaista vapaaehtoishommaa, kuten tuo maahan erään ylikansallisen kristillisen järjestön kampanjoita. Eheytyisleirejä muun muassa.

Hänen viimeisin päähänpistonsa oli kampanjoida näyttävästi ja koko maan laajuisesti translain uudistamista vastaan. Ai että.

Viktoria Nilsson nojaa koulun seinään ja pyörittelee hius-suortuvaa sormiensa välissä. Tunnen ainakin yhden ihmisen! Hänenkin nimensä on brändi. Nilsson tekee kodinkoneita. Jumala siunatkoon niitä. Minun ei tarvitse seistä pihalla yksin odottamassa tuntien alkamista.

"Huomenta."

"No huomenta", Viktoria sanoo. "Sä näytät ihan tyypiltä, joka osaa käyttää Microsoft Excelin kaikkia ominaisuuksia. Mitkä nää kuteet on?"

Kohautan olkiani. "Ryhdistäytymisliike."

"Kivat."

Osoitan jalkoihini. "Purjehduskengät. Mulla on purjehduskengät."

"Nääh, sulla on..." Viktoria sanoo ja tutkii kenkiäni katseellaan. "Kitonin purjehduskengät. Eri asia."

"Mä haluan mun verkkarit takaisin."

"Ne toi kyllä kivasti sun muodot esiin."

"Lopeta."

"Et sä voi tulla kouluun verkkareissa", Viktoria naurahtaa. "Kesä on ohi. Ja sä olet Nikolai Sinclairin poika."

"Mä vihaan näitä", sanon ja temmon kauluspaitani kaulaukkoa. Se hiertää. "Näytän ihan rikkaalta paskiaiselta."

"Sähän olet."

"Miksi me puhutaan muodista?"

"Vou", Viktoria sanoo. "Tossa on jotain, mikä ei ole koskaan poissa muodista."

Silloin kaikki jähmettyy pihassa kuin ylinopeuskameralta kuvatussa elokuvakohtauksessa. Tasan jokainen kääntyy katsomaan portille. Hihittelyä, kuiskutusta, kädet nousevat

suoristamaan kauluksia, korjailemaan kampauksia, pyyhkäisevät suupielestä huulikiiltoa. Kaikki valmistautuvat ennen kuin edes tajuavat mitä tekevät. Se on meillä verissä.

Olemme Beetä alempia.

Ajatusteni virta pysähtyy tuohon nimeen ja kelaat takaisin niin että nauha suhisee. What?

Mistä ihmeestä minua rankaistaan? Jos tässä koulussa on oltava lisäksi yksi Tampereelta kotoisin oleva ihminen, onko sen pakko olla Bee Stark?

Vaikka emme ole tavanneet puoleen vuosikymmeneen, tunnistaisin tuon huonon ryhdin vaikka pelkkänä siluettina. Hitto, miten ärsyttävä olento. Ei voi olla varma johtuuko hänen huoleton olemuksensa siitä, että hän vetelee vaatteet aamuisin pyykkikorista ylleen ja elää pelkillä Lidlin juustonaksuilla. Vai ostaako hän vaatteensa valmiiksi rypyttetyinä haute couture -mallistoista ja tekee kaiken vapaa-aikansa maastavetoja mutustellen samalla luomupersiljaa? Napapaita näyttää siltä kuin se olisi ommeltu hänen ylleen. Collarit roikkuvat lanteilla. Sekopäisessä tukassa ei ole yksikään suortuva kohdallaan. Tyypin nauraa puhelimeensa lujaa ja käkättämällä. Hän kuulostaa oikeasti siltä kuin moottoripyörää käynnistäisi. Ei mikään voi olla noin hauskaa.

”Näyttävä sisääntulo”, Viktoria viheltää.

”Miksi se muutti takaisin Suomeen”, mutisen ja käännän selkäni näylle.

”Suomeen? Mistä se sitten on kotoisin?”

”Se on kuule ihan vaan Tampereelta”, Ofelia sanoo ja laskee repun jalkoihinsa. Hän liittyy Gretan kanssa rinkiimme kysymättä lupaa. Loistavaa. Olen kolmen säätoni seurassa samaan aikaan. Ei yhtään huora olo. En tiedä miksi makuuhuoneeseeni päättyi aina näitä Viktorioita, Dianoja, Ofelioita

ja Gretoja. Missä kaikki Venlat, Emmat, Ainot ja Ellat oikein ovat?

Mutta en ihmettele yhtään miksi meitä tuijotetaan. Mimmit näyttävät kyllä hyvältä. Jengi näkee noin kiiltäviä filmitähtikiharoita ja ylellisiä neuleita varmaan lähinnä Pinterestissä hastagilla #GorgeousPeopleInCashmere.

"Sen porukat on tutkijoita", Greta sanoo. "Niiden perhe muutti vuosi sitten Bostonista takaisin tänne, ja Bee tuli silloin ykköselle."

"Voi vittu", sanon.

"Mitä sulla on sitä vastaan?"

"Mitä mulla ei olisi." Se mulkku varasti kumisaappaani alakoulussa ja piilotti ne leluvajaan. Kävelin loskassa sukkasillani kotiin ja porasin koko yö sängyssä, kun jalkoja särki. Vitosella olisin voinut työntää sille jakoavaimen hanuriin, kun tyyppi kehtasi räkättää puukässän tunnilla epäonnistuneelle lölykauhalleni ja sanoa sitä impressionistiseksi.

"Noh?"

"Se on ilkeä", tuhaudan. "Ja toi muunsukupuolisuusjuttu on sit vaan pikantti, tarkkaan laskelmoitu lisä sen huomionhakuiseen eksistenssiin."

Ofelia nauraa. "Jumalauta Kossu, mutta toi oli rumasti sanottu. Se on oikea ihminen, seisoo tossa parinkymmenen metrin päässä. Mikä sua vaivaa?"

"En tiedä. Tai siis tiedän. Todellakin tiedän."

"Sä olet sille kateellinen."

Muljautan silmiäni. "En todellakaan ole."

Been syntymänimi on Beethoven. Kuka ihme nimeää poikansa Suomessa Beethoveniksi? Helppo kuvitella, miten se on kohotettu synnytyssalissa ilmaan Leijonakuninkaan *Circle of Lif*en soudessa taustalla. Haatsi wengaa. Vanhemmat

haukkovat henkeään, että annetaan tälle vauvalle maailmantähden nimi. Ja sellainen siitä on lujaa vauhtia tulossa.

Toisaalta: jos syntymänimenä on Konstantin, pitäisi olla kai ihan hiljaa.

Voisin antaa anteeksi vielä sen, että hän varasti ala-asteella naulakostani käytännössä kaiken, minkä sinne ripustin. Jopa tyhjät muovikassit. Voisin unohtaa kaikki kerrat, jolloin hän siirtyi paikaltaan mieluummin kuin istui vieressäni. Jopa ne tapaukset, kun hän poistui luokasta, jos pidin esitelmiä. Tai tyyliin hengitin. Miten hän jätti syömättä mieluummin kuin istui samassa pöydässä kanssani ruokalan ollessa täynnä.

Mutta en tule ikinä antamaan anteeksi sitä, etten pääsyt matikkakisoihin sen vuoksi, että tämä jurpo ei suostunut muodostamaan joukkuetta kanssani. Bee jättäytyi kilpailuista mieluummin pois, vaikka olimme suvereenisti kahden kärki koulun karsinnoissa. En tule koskaan unohtamaan, miten seisoin opettajanhuoneessa ja kuulin vahingossa keskustelun, kun hän kertoi rehtorille, ettei voi tehdä yhteistyötä kanssani. Itsekeskeinen ylpeä mulkku.

”Sä pelkääät haastetta”, Viktoria sanoo. ”Sillä on superstaran elkeet.”

”Se on pelaaja, jolla on vaivaiset 13 tuhatta seuraajaa Instagramissa”, mutisen ja selaan kännykkääni. En löydä heittämällä vastausta onko hän poistumassa maasta pikapuoliin.

”Sanonpahan vaan”, Ofelia haukottelee ja tutkii latvojaan. ”Sun paikkasi tulee olemaan uhattuna.”

”Mun paikkani? Tää on mun eka päivä. Ei mulla ole paikkaa tässä yhteisössä.”

”Eikö sulla ole odotuksia?” Viktoria nauraa ja iskee silmää. ”The young man of the year?”

Suuni putoaa auki. ”Niin mikä?”

”Se ei ole nähnyt sitä vielä”, Greta sanoo.

”Kaikki muut on nauraneet sulle jo”, Ofelia tyrskähtää.
”Etkö sä ole käynyt netissä lainkaan tänään?”

”No en. Se on täynnä paskaa mutsista ja sen uusimmasta kampanjasta”, vastaan ja pyyhkäisen Been tilin pois näytöltäni.

”On kyllä perseestä, että yksi maailman vaikutusvaltaisimmista suvuista käyttää asemaansa...”

Nostan käteni ilmaan keskeyttäakseni Viktorian. ”Älä.”

”Tossa.” Ofelia läväyttää kännykkänsä rintaani vasten ja hekottaa. Murahdan hänelle jotain sen suuntaista kuin *eivoiollattomittämnyttäas* ja käännän näytön silmiäni alle.

Muistan tämän kuvan. Se on otettu minusta kummitätini luona Mäntyniemessä viime vuonna, kun presidenttipari otti vastaan perinteiset joulutervehdykset. Äiti änkesi mukaan, koska kirkon kuoro esiintyi siellä, ja minut pakotettiin soittamaan. Noloa. Paikalla ei ollut juurikaan mediaa, enkä tajua miten ohimennen napsaistu muotokuva on päätynyt Scandinavian Teen -verkkolehden käsiin.

Kaikilla oli sinä päivänä joulunpunaista päällä, mutta minä olen kuvassa kokomustissa. Katseeni on niin tyhjä, että voisin olla sieluton. Tiedän, että jatkuva paska oloni on ilmeistä, mutta en tajunnut olevani noin suojaaton. Istun flyygelin takana ryhti pudonneena. Silmäni ovat isot ja lasituneen vaaleansiniset, mistä tulee eloton vaikutelma. *Dead eyes*. En voi uskoa, että olen ollut näin sisältä kuollut jo kuukausia.

Ilmeisesti joidenkin mielestä tällainen välinpitämättömyys elämää kohtaan on seksikästä, koska caption kertoo, että olen *The Young Man Of The Year* -äänestyksen voittaja.

”Mitä hemmettiä?” henkäisen. ”Miksi? Mikä hitto nykyajan nuoria oikein vaivaa?”

Ahmittavan kuuma enemies to lovers-romaani!

Fazerin sininen, Fiskarsin sakset ja Sinclairin arvokellot. Konstantin Sinclair kantaa nimeä, jonka tuntevat kaikki. Konservatiivisella perheellä on hänen tulevaisuuttaan varten valmiit suunnitelmat, mutta ponnistellessaan toisten unelmien eteen Konsta on irrottanut itsensä omista tunteistaan.

Bee Stark, muunsukupuolinen Twitch-striimaaja, hier-tää yhteisen historian takia Konstaa pelkällä olemassa-olollaan. Viaton riitely päättyy someen, ja nuoret joutuvat liittoutumaan puhdistakseen maineensa. Kun kilpailu-asetelma heidän välillään muuttuu joksikin syvemmäksi, Konsta tajuaa mitä hän oikeasti elämältään haluaa – ja mistä hän on valmis luopumaan saadakseen sen.

9 789510 509494

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-50949-4